

Arrest

nr. 122 002 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. STRUYVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker zou zijn land van herkomst ontvlucht zijn op 24 september 2003 naar aanleiding van een onterechte klacht en rechtszaak wegens illegaal wapenbezit, die het gevolg zou zijn geweest van een uit de hand gelopen gevecht op 3 januari 2001. Verzoeker heeft in Griekenland asiel aangevraagd.

Aan verzoekers relaas beschuldigd en veroordeeld te zijn geweest tot 12 jaar cel wegens illegaal wapenbezit wordt geen geloof gehecht. De vaststellingen dat verzoeker (i) het aandurfde om een reispas aan te vragen in 2005 bij het Consulaat van Bangladesh in Griekenland op het moment dat er nog een strafzaak tegen hem liep, (ii) een document voorlegt van de Dhaka City Corporation waarin zijn nationaliteit wordt bevestigd en waarin staat te lezen dat hij nooit heeft deelgenomen aan een activiteit tegen de staat terwijl hij op dat moment reeds veroordeeld was tot 12 jaar gevangenisstraf, (iii) bij het indienen van zijn asielaanvraag in Griekenland met geen woord repte over zijn problemen maar stelde dat hij om economische redenen zijn land van herkomst had verlaten, en (iv) hij nooit persoonlijk met zijn advocaat zou hebben gesproken hoewel hij al sinds 2001 was aangesteld om zijn zaak te verdedigen en verzoeker nog tot 2003 in Bangladesh bleef, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker benadrukt dat hij hardnekkige geruchten had gehoord over het strenge deportatiebeleid in Griekenland, dat hij geen advocaat kreeg toegewezen en dus niet over de technische achtergrondkennis bezat om te weten hoe een asielaanvraag in zijn werk gaat, kan hij niet overtuigen. Deze uitleg verklaart immers niet waarom verzoeker er in Griekenland de voorkeur aan gaf om zijn problemen te verzwijgen en de ware toedracht waarom hij uit zijn land is vertrokken te verhullen, eerder dan de waarheid te vertellen. Verzoeker moet toch ook wel kunnen bedenken hebben dat de kans om internationale bescherming te krijgen groter was als hij zijn problemen en zijn vrees om naar zijn land terug te keren uiteenzette dan wanneer hij verklaarde enkel om economische redenen zijn land te hebben verlaten. Dit doet dan ook sterke vermoedens rijzen dat verzoeker in werkelijk om economische redenen uit zijn land is vertrokken en zijn problemen later heeft verzonnen.

Zo verzoeker nog verwijst naar de juridische stukken die hij heeft neergelegd teneinde zijn relaas te ondersteunen benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd handelen voornamelijk over de corruptie in Bangladesh. Deze documenten laten de bovenstaande vaststellingen onverlet en kunnen er dan ook niets aan veranderen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 februari 2014, betoogt verzoekende partij dat zij wil gehoord worden omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalde zaken naast zich neer had gelegd. Verzoekende partij preciseert dat zij duidelijk heeft gesteld om financiële redenen lid te zijn geworden van de BNP, zodat het aannemelijk is dat zij niet veel weet. Zij wijst erop dat de vraag naar de afkorting BNP gebruikt wordt om de asielzoeker in de val te lokken en dat de ondervraging op deze wijze doorgaat. Verzoekende partij vervolgt dat zij alles in het werk heeft gesteld om haar problemen in Bangladesh te bewijzen en zij stelt zich de vraag waarom alle documenten als vals worden bestempeld. Verzoekende partij besluit dat wanneer wordt verwezen naar corruptie ook de politie corrupt is.

Verzoekende partij gaat volledig voorbij aan de grond in de beschikking waar het motief over de afkorting BNP niet werd opgenomen. Met zijn beweringen toont verzoekende partij niet aan dat de vaststellingen in de grond van de beschikking tot wijten zijn aan de wijze waarop hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gehoord. : *“Aan verzoekers relaas beschuldigd en veroordeeld te zijn geweest tot 12 jaar cel wegens illegaal wapenbezit wordt geen geloof gehecht. De vaststellingen dat verzoeker (i) het aandurfde om een reispas aan te vragen in 2005 bij het Consulaat van Bangladesh in Griekenland op het moment dat er nog een strafzaak tegen hem liep, (ii) een document voorlegt van de Dhaka City Corporation waarin zijn nationaliteit wordt bevestigd en waarin staat te lezen dat hij nooit heeft deelgenomen aan een activiteit tegen de staat terwijl hij op dat moment reeds veroordeeld was tot 12 jaar gevangenisstraf, (iii) bij het indienen van zijn asielaanvraag in Griekenland met geen woord repte over zijn problemen maar stelde dat hij om economische redenen zijn land van herkomst had verlaten, en (iv) hij nooit persoonlijk met zijn advocaat zou hebben gesproken hoewel hij al sinds 2001 was aangesteld om zijn zaak te verdedigen en verzoeker nog tot 2003 in Bangladesh bleef, maken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten.*

Waar verzoeker benadrukt dat hij hardnekkige geruchten had gehoord over het strenge deportatiebeleid in Griekenland, dat hij geen advocaat kreeg toegewezen en dus niet over de technische achtergrondkennis bezat om te weten hoe een asielaanvraag in zijn werk gaat, kan hij niet overtuigen. Deze uitleg verklaart immers niet waarom verzoeker er in Griekenland de voorkeur aan gaf om zijn problemen te verzwijgen en de ware toedracht waarom hij uit zijn land is vertrokken te verhullen, eerder dan de waarheid te vertellen. Verzoeker moet toch ook wel kunnen bedenken hebben dat de kans om internationale bescherming te krijgen groter was als hij zijn problemen en zijn vrees om naar zijn land terug te keren uiteenzette dan wanneer hij verklaarde enkel om economische redenen zijn land te hebben verlaten. Dit doet dan ook sterke vermoedens rijzen dat verzoeker in werkelijk om economische redenen uit zijn land is vertrokken en zijn problemen later heeft verzonnen.

Zo verzoeker nog verwijst naar de juridische stukken die hij heeft neergelegd teneinde zijn relaas te ondersteunen benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd handelen voornamelijk over de corruptie in Bangladesh. Deze documenten laten de bovenstaande vaststellingen onverlet en kunnen er dan ook niets aan veranderen.”

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS